

DREPTUL

LEGISLATIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

George Solomonescu. *Condiția juridică a minorului delicvent în codurile secolului trecut* (urmare și sfârșit).

Jurisprudența Română. *Inalta Curte de Casație și Justiție S. III.* — Tratatul de la Trianon. — Bunuri și proprietăți aparținând fostului sau actualului guvern ungar. — Drepturi de creanță. (Ministerul Apărării Naționale cu Soc. „Nitrogen“). *Curtea de Apel din București S. III.* — Contencios administrativ. — Poprire. — Autoritate administrativă. — Nedepunerea sumei propriete. — Cerere de înscriere în buget. (Ion Stratulat cu Ministerul Apărării Naționale).

Condiția juridică a minorului delicvent în codurile secolului trecut

(Urmare și sfârșit ¹)

Trecând la țările scandinave, și ele de origine germană, găsim minoritatea delicventă reglementată cam în același fel de cele trei coduri cari au fost aici în vigoare până la sfârșitul secolului trecut.

Începând cu codul penal din 1864 care a fost înlocuit apoi cu cel din 1902, și în Suedia se distingea între două vârste. Până la 14 ani împliniți în codul din 1864 și până la 15 ani împliniți în codul din 1902, minorul era aprărat de orice pedeapsă.

De la această vârstă până la 18 ani împliniți minorul putea fi pedepsit numai dacă se dovedea că a lucrat cu discernământ.

În caz de condamnare la amendă sau la 6 luni de închisoare cel mult, tribunalul putea, după codul penal suedez, ținând seamă de împrejurări, să ordone ca minorul în loc să execute această pedeapsă să fie trimis într'un stabiliment public de educație.

Două alte legi purtând aceeași dată ca și codul din anul 1902 organizează, una educația forțată a minorului delicvent și cealaltă procedura de urmat în afacerile criminale privind pe minori ²).

* * *

Norvegia, ca și Suedia, a cunoscut și ea în secolul trecut un regim al minorului delicvent care a fost modificat în primii ani ai secolului acestuia. A fost regimul stabiit de *codul penal norvegian din 1842*

¹) Extras din lucrarea: *Tratatul infractorului minor în dreptul penal comparat* aflată sub tipar.

²) Léonce André loc cit. pag. 49—50. Hassan Nachat loc cit. pag. 187.

care distingea spre deosebire de cel suedez și în conformitate cu cele mai multe din codurile secolului al 19-lea trei perioade în viața unui minor delicvent. Prima perioadă până la 10 ani împliniți cu o iresponsabilitate absolută; de la 10 la 15 ani împliniți, responsabilitatea era considerată ca îndoelnică și era subordonată chestiunii discernământului. Dacă acesta nu exista, minorul era achitat.

Dacă era constatat, culpabilul era isbit de pedepse reduse. Tribunalul avea însă dreptul să substituie închisoarei sau bătăiei corporale cu biciul, admonestarea, sau trimiterea într'o casă de educație corecțională până la vârsta de 18 ani împliniți. O lege din 1 Iunie 1887 autoriza chiar parchetul să nu mai trimeată în judecată pe acest fel de minori obligându-l să-i plaseze direct, fără intervenția justiției, într'o casă de corecție sau în orice alt stabiliment de educație.

De la 15 la 18 ani, pedepsele erau atenuate, iar după 18 ani începea majoratul penal complet ¹).

Încă din 1885 o comisie regală supuse unei revizuirii integrale acest cod prezentând parlamentului un proiect care a fost adoptat definitiv la 22 Aprilie 1902 pentru a fi pus în vigoare la 1 Ianuarie 1905 ²).

* * *

Ca și codul penal Norvegian, *codul penal danez din 1866* (art. 35—37) distingea între trei limite de vârstă. Înainte de 10 ani, minorul nu era urmărit dar se putea totuși lua în cel privește măsuri de preservare sau de corecție. De la 10 la 15 ani, pedeapsa nu intervenea decât în cazuri grave, când discernământul delicventului trebuia să facă obiectul unui examen special. În nici un caz pedeapsa nu putea să depășească doi ani de internare într'o casă de corecție. Parchetul avea un drept suveran de a urmări sau nu când din împrejurări reieșea că minorul putea să fie amendat și în alt mod.

În ce privește minorii de la 15 la 18 ani, ei nu puteau fi condamnați decât la pedepse atenuate și anume până la jumătate din pedeapsa ce s'ar fi dat adultului și cel mult opt ani de muncă silnică ³).

¹) Léonce André loc. cit. pag. 51—52.

²) Idem pag. 52.

³) Léonce André loc cit. pag. 52—53, Hassan Nachat loc cit. pag. 187. Codul penal danez din 1866 a fost înlocuit cu codul din 1 Aprilie 1905 azi în vigoare.

După cum se vede codul penal danez din 1866 nu corecționaliza crimele săvârșite de minor.

* * *

Dintre actualele țări baltice singura care poate fi menționată în examenul acesta istoric, e Finlanda. Deși provincie rusească încă din secolul al 18 Finlanda și-a păstrat în imperiul rus oarecare autonomie, mai ales din punct de vedere legislativ. La 19 Decembrie 1889 ea dobândește un cod penal al ei propriu, care în capitolul III articolele 1 și 2 se ocupă de minorii delicvenți statuând că până la vârsta de 15 ani împliniți minorii nu sunt responsabili penalmente. E cel mai avansat cod al secolului al 19-lea din acest punct de vedere, pentru că toate celelalte se opresc la o vârstă inferioară acestora când e vorba să fixeze această vârstă.

E adevărat însă că dela 7 ani copilul, deși nu e pedepsibil e totuși urmăribil judecătorește în sistemul codul penal finlandez, pentru ca să poată fi internat într'un stabiliment public de educație. Internarea se făcea pe timp nedeterminat, atâta vreme cât administrația stabilimentului credea necesar, fără totuși a se putea depăși vârsta de 18 ani, iar cu consimțământul părinților pe cea de 20 de ani. Organizarea acestor stabilimente de educație era cărmuită de ordonanțe speciale.

Tribunalul avea deasemeni dreptul să ordone ca minorul să fie supus *corecției notorii*, la domiciliu, de către părinții lui sau de oricare altă persoană sub a cărei autoritate se afla. Dacă aceste persoane refuza sau neglija să aplice această corecțiune administrația se însărcina ea cu aplicarea ei.

De la 15 la 18 ani, minorul beneficia de o mare reducere de pedeapsă. El nu putea în nici un caz să sufere nici pedeapsa cu moartea, nici pe aceia a muncii silnice pe viață¹⁾.

* * *

Din grupul țărilor slave care s'au bucurat de independența politică înainte de marele război o mențiune deosebită merită Rusia.

Codul penal rus din 1866, cel din 1877 și 1881, legea din 14 Iunie 1897, codul penal din 1903 și legea din 19 Aprilie 1909, au alcătuit până la revoluția din 1917 codul infractorului minor.

În codul penal din 1877 se prevedea pentru copii pedeapsa cu reclusia într'o mănăstire. Codul din 1881 decreta iresponsabilitatea absolută a copiilor delicvenți înainte de 10 ani, dar adaogă că pot totuși fi încredințați unei case de educație, părinților or altor persoane. De la 10—17 ani numai sunt iresponsabili; dar dacă erau găsiți că au lucrat fără discernământ erau încredințați unui azil de amendare.

În sistemul codului penal din 1903 nu se imputa ca vină o faptă criminală săvârșită de minorii cari n'atinseseră vârsta de 10 ani (art. 40). După art. 41 nu se imputa ca vină o faptă criminală săvârșită de un nevrstnic de la 10—17 ani care nu putea să în-

țeleagă natura și însemnătatea faptului săvârșit, sau nu putea să-și stăpânească faptele. Acești nevrstnici puteau fi puși sub supravegherea cu răspundere a părinților sau a altor persoane în a căror îngrijire se aflau și care consimțeau să-și ia această sarcină. Iar dacă erau condamnați pentru fapte mai grave puteau fi internați în case de corecție și instrucție.

Nevrstnici de la 14 la 17 ani acuzați de crime grave se internau de preferință în institutele acestea de corecție și instrucție și numai în caz de neputință se internau în secțiile speciale amenajate pentru nevrstnici în temnițe și casele de arest.

Nevrstnicile în caz de neputință de a fi internate în institute de corecție puteau fi trimise la o mănăstire de confesiunea lor. Nevrstnicii trimiși în institutele de instrucție și corecție nu puteau fi lăsați acolo decât până la vârsta de 21 ani. În orice caz acești nevrstnici trebuiau să fie ținuti în institute cel puțin un an. Altfel se țineau până la îndreptarea lor care se aprecia de comisiile pedagogice ale acestor institute.

Dacă se decidea că nevrstnicii de la 10—14 ani au lucrat cu discernământ, în loc de pedeapsa cu moartea, sau cu trimiterea în colonizare, cu închisoarea în casa de corecție, în fortăreață sau în temniță, se pedepsea cu internarea într'o casă de corecție sau instrucție ca și nevrstnicul mai mare de 14 ani dar mai mic de 17 condamnat pentru o infracțiune pedepsibilă cu trimiterea în colonii sau cu închisoarea sau cu fortăreața sau cu temnița.

Nevrstnicul de la 14 la 17 ani în loc de pedeapsa cu moartea sau cu munca silnică pe timp nedeterminat se pedepsea cu temnița de la 8—16 ani, iar când pedeapsa aplicabilă era munca silnică pe timp mărginit, cu temnița de la 3—8 ani.

Nevrstnicul de la 10—17 ani care săvârșea o infracțiune pedepsibilă cu arest sau amendă se pedepsea cu admonestarea. Dacă însă judecata găsea că delictul au ajuns pentru nevrstnic o meserie, sau dacă nevrstnicul dovedea aplicare la activitate criminală se interna într'o instituție de corecție.

Contra nevrstnicilor de la 10 la 17 ani nu se pronunțau decăderi din drepturile lor civile sau politice; cu excepția celor care împlinise deja 14 ani, când erau condamnați la închisoare, sau temniță în loc de pedeapsa cu moartea, sau cu munca silnică pe viață (art. 56).

Pentru nevrstnicii de la 17 la 21 ani pedeapsa cu moartea se înlocuiau cu munca silnică pe viață; aceasta cu munca silnică pe timp mărginit, iar celelalte pedepse se reduceau cu o treime. Nu se pronunța nici un fel de incapacitate decât contra celor condamnați la muncă silnică sau la colonizare¹⁾.

Rar o reglementare mai amănunțită, dar în același timp și poate din această cauză mai greoaie a condiției juridice a minorului delicvent ca în codul penal rus din 1903. Acest cod împarte pe delicvenții mi-

1) Léonce André loc cit. pag. 62. Rebecca Jacobsohn *Der gesetzliche Schutz des Kindes gegen körperliche Misshandlung* 104 și urm.

1) După codul penal rus tradus de Iosef Nădejde. — București 1919.

nori în nici mai mult nici mai puțin de 6 categorii, după vârstă, după gradul de responsabilitate și după natura pedepsei de aplicat: Nu se poate tăgădui codului intenția de a introduce în legislația poporului vecin toate progresele realizate în acest domeniu de știință penală. Și dacă n'a reușit pe deplin a fost din cauza probabil a spiritului reacționar ce domina în acea epocă în Rusia. Căci cum s'ar putea explica de pildă cele 4 pedepse privative de libertate la care codul nu renunță nici când e vorba de minori sub 14 ani, deși el vrea să fie foarte liberal statuând că minoritatea poate fi o cauză de neculpabilitate până la 17 ani și o scuză legală atenuantă până la 21 ani.

* * *

Dintre celelalte state slave se bucură de mențiune din partea celor ce întreprind vreun studiu istoric Serbia și Bulgaria.

Codul penal sârb ¹⁾ din 27 Martie 1860 fixa din punct de vedere al responsabilității următoarele limite de vârstă (art. 57 c. pen.). Până la 7 ani minorul era acoperit de o prezumție de iresponsabilitate absolută.

De la 7—14 ani responsabilitatea agentului infracțiunii depindea de existența discernământului necesar pentru a înțelege importanța actului pe care-l comisesse. După vârsta de 14 ani și până la vârsta de 21 ani chestiunea discernământului nu se mai punea, dar se admitea în favoarea minorului infractor circumstanțe atenuante.

* * *

Codul penal bulgar distinge ²⁾ la rândul lui o perioadă de iresponsabilitate absolută care se întinde până la 9 ani împliniți și o perioadă de iresponsabilitate relativă de la 10 ani la 16 împliniți. În cursul acestei de a doua perioadă, pedeapsa este subordonată existenței discernământului. Dacă nu există, nici o pedeapsă nu poate fi pronunțată, minorul poate fi totuși internat într'un stabiliment de educație dacă încredințarea propriei lui familii nu prezintă garanții suficiente pentru amendarea lui (art. 42).

În cazul în care el a lucrat cu discernământ, până la vârsta de 17 ani beneficiază de o atenuare de pedeapsă art. 17. De această atenuare profită, deși într'un grad mai redus, și minorii de la 17 ani la 21. Pedeapsa cu moartea și închisoarea perpetuă nu poate în nici un caz fi pronunțată în cursul minorității ¹⁾

Comun în aceste coduri slave e dispoziția conform căreia majoratul penal e ridicat la 21 ani nu sub forma unei scuze atenuante legale integrale ci sub forma uneia care operează în cadrul restrâns a două categorii de infracțiuni și anume a aceloră pedep-

sibile cu moartea și cu închisoarea perpetuă ¹⁾.

* * *

În rândul statelor balcanice urmează să fie trecute și cele două țări de la sud; Turcia și Grecia.

Dreptul penal turc în vigoare în Turcia până în anul 1840 admitea că responsabilitatea penală este exclusă la minori — fără a fixa o limită de vârstă și aceasta din cauza că majoratul se constată în dreptul musulman „ex habitu corporis“.

Codul actual promulgat la 25 Iulie 1858 completat cu circulara ministerială din 25 martie 1874 pare că nu admite în favoarea minorului infractor nici o perioadă de iresponsabilitate absolută. În caz de infracțiune pedepsibilă minorul care n'a atins vârsta de 13 ani este încredințat părinților lui cu condiția de a da o cauțiune. Dacă cauțiunea nu e dată el e închis prin îngrijirea poliției *pe un oare care timp* zice codul într'un stabiliment public.

Minorul e considerat major din punct de vedere penal când devine puber. Spre deosebire de cece era înainte de promulgarea actualului cod, pubertatea e fixată de legiuitor la 12 ani dacă e vorba de un băiat și la 9 ani dacă e vorba de o fată. Codul penal turc din 1855 e singurul cod modern care mai păstrează distincția aceasta care se făcea la popoarele vechi.

Dacă semnele pubertății la vârsta arătată nu erau vizibile, epoca majoratului penal era amânată la 15 ani. În această perioadă intermediară trebuie examinată și chestiunea discernământului.

Dacă minorul a lucrat fără discernământ, el e supus acelorăși măsuri ca și imuberi din prima categorie. Dacă a lucrat cu discernământ nu e pedepsit decât cu închisoarea corecțională chiar de ar fi dat în judecată pentru crimă. E o dispoziție rară în codurile penale cu aceiași vechime care după cum am văzut, nu corecționalizează crimele săvârșite de minor decât foarte rar.

Codul penal grec din 18 Decembrie 1833 și azi în vigoare lucrat de Georg Ludwig von Maurer după codul Bavariei din 1813 și după proiectele bavareze din 1824, 1827 și 1831 ²⁾ împarte ca și acestea minorii delicvenți în trei categorii.

Prima categorie e aceia a copiilor până la 10 ani care nu sunt responsabili de infracțiunile pe care le comit. Ei trebuie să fie corijați numai de părinții lor sub controlul poliției (art. 82).

De la 10 la 14 ani, tribunalul trebuie să hotărască cu privire la minor chestiunea discernământului. Dacă decide că ei au lucrat fără discernământ, infractorii achitați sunt încredințați familiei. Dar prin hotărâre jude-

1) Printre codurile slave înainte de război ar trebui citat și cel Munte-negrean din 1855 promulgat de prințul Daniel I. Pentru că însă el a dispărut odată cu statul munte-negrean voi spune despre el numai că și el ca și celelalte coduri contemporane făcea din minoritate fie o cauză de neculpabilitate până la vârsta de 15 ani și o scuză legală atenuantă de la 15 la 17 ani.

2) Léonce André loc cit. pag. 86.

3) Demetrius Venturas: Entwurf eines griechischen Strafgesetzbuches, pag. 11.

1) Léonce André loc cit. pag. 82—83.

2) Incepând cu Bulgaria, voi vorbi despre condiția juridică a minorului delicvent la indicativul prezent pentru că legislația în vigoare în secolul al 19 a rămas aceeași și astăzi. E pentru motivul acesta că celelalte state ale Europei vor apare grupate la un loc, în loc să fie așezate după criteriul enunțat în grupările cărora astfel ar aparține.

3) Léonce André loc cit. pag. 83.

cătorul poate să ordone ca minorul achitat să fie internat într-o casă de corecție pentru un timp care nu poate trece de vârsta de 18 ani. (art. 83).

Dacă minorul a lucrat cu discernământ, el nu e pasibil de cât de pedepse atenuate. Majoratul penal e complect după vârsta de 14 ani împliniți. Culpabilul nu mai are după această vârstă nici un drept la o indulcire a pedepsei.

După cum se poate ușor vedea legiuitorul grec a copiat modelele lui numai în ce privește împărțirea minorilor delicvenți în trei clase, nu și în ce privește stabilirea limitelor de vârstă între aceste clase, pentru că el în timp ce codul bavarez din 1813 și proiectul din 1824 (art. 64) fixează limita de vârstă a responsabilității integrale la 16 ani, deja după cum am subliniat foarte coborâtă, legiuitorul grec fixează această vârstă la 14 ani. Adică cea mai coborâtă limită a majoratului penal existentă în secolul trecut în legislația europeană, afară de cea turcă care însă după cum am arătat era subordonată unor constatări în fapt. Rațiunea acestui majorat penal așa de redus a fost probabil considerațiunea că popoarele sudice ajung la maturitate mai repede decât cele de la nord, considerațiune care a determinat pe Egipteni de pildă să fixeze majoratul penal la 15 ani (codul din 1883, dar care n'a împiedicat pe Brazilieni situați și mai aproape de ecuator să considere iresponsabil pe minorul sub 14 ani întocmai ca în țările cu clima temperată¹⁾

* *

Examinarea legislației elvețiene din secolul al 19 laolaltă cu aceia a acelor țări despre care am spus că nu și-au modificat rânduelile lor relative la minoritatea delicventă până astăzi, ar putea suscita obiecțiunea că, nu toate cantoanele elvețiene mai păstrează legislația lor din secolul trecut. Și am putea cita ca exemplu cele două cantoane de limba franceză Geneva și Neuchâtel și cel în care se vorbește limba germană, Zurich, care și-au modificat înainte și după marele război codul lor penal la acest capitol²⁾

Am preferat totuși să fac republicei helvetică un loc în acest grup, în primul rând pentru că numărul cantoanelor cu legislația încă nemodificată e cu mult mai mare decât acela al cantoanelor care și-au modificat-o.

Și apoi dacă ași fi respectat criteriul și le ași fi grupat laolaltă cu celelalte țări, ași fi stricat unitatea politică și geografică a micului stat poliglot.

În afară că ar fi trebuit să vorbesc de fiecare canton separat, în loc să le cercetez sintetic cum voi face, cece ar fi dat o extindere prea mare acestui paragraf.

Toate cantoanele elvețiene, cu excepția cantonului Schwitz, admit în favoarea copilului o perioadă de iresponsabilitate penală absolută.

1) Considerațiunea aceasta e pe punctul de ași pierde valoarea și la greci pentru că în proiectul de cod penal din 1928 art. 86 ridică această vârstă la 16 ani. V. Demetrius Venturas: Entwurfeines griechischen Strafrechtbuches.

2) Legea geneveză din 4 Octombrie 1913. Legea cantonului Neuchâtel din 31 Mai 1917 și codul de procedură penală al cantonului Zurich din 14 Mai 1929.

Acastă perioadă se întinde până la 10 ani în cantoanele Lucerna și Tessin, și în vechea legislație geneveză, până la 12 ani în codul penal federal din 1853, în cantoanele Appenzell, Bal, Berna, Triburg, Glaris, Schaffhouse, Thurgovic și Zug ca și în vechea legislație a cantonului Neuchâtel și Zurich, până la 14 ani în cantoanele Saint-Gall, Unterwalden, Vaud și Valais.

Dincolo de această vârstă începe o epocă de responsabilitate penală relativă, subordonată examenului prealabil al chestiunii discernământului, care merge până la 14 ani în Tessin, până la 16 ani în codul penal federal și în cantoanele Appenzell, Berna, Tribourg, Geneva, Schaffhouse, Thurgovic, Zug și Zurich, și până la 18 ani în Bâle, Lucerna, Neuchâtel, Soleur Vaud și Valais.

Minorii considerați ca iresponsabili sunt supuși măsurilor de educație.

Cei condamnați, fiindcă au fost găsiți că au lucrat cu discernământ, sunt supuși la pedepse atenuate, pe care le execută sau în secțiile speciale a închisorilor de drept comun, sau în case de educație disciplinară (Zwangserziehungsanstalt).

Câteva cantoane prevăd o atenuare, de pedeapsă pentru minorii mai avansați în vârstă, fără preocupare însă de discernământ, cu o indulcire de pedeapsă care e mai puțin pronunțată ca la vârsta precedentă.

Cantoanele Berna și Thurgovic admit această micșorare de pedeapsă până la vârsta de 18 ani, Zug și Zurich, până la 19 ani, Tribourg, Neuchâtel, Schaffhouse și Tessin până la 20 de ani. Soleur reduce pedeapsa până la majorat, iar Valais până la 23 ani³⁾.

* * *

Tot în rândul țărilor care păstrează încă legislația secolului al 19 lea în ce privește pe minorii delicvenți trebuie pusă și țara noastră. Pentru că și la noi este încă în vigoare codul penal elaborat în secolul trecut, și anume cel pus în aplicare la 1 Mai 1865 care a înlocuit cele două coduri anterioare a lui Ion Sandu Sturza din 1826 și a lui Barbu Știrbei din 8 Aprilie 1853.²⁾

Codul penal român se ocupă de minorii infractori; în titlul VI sub rubrica: despre cauzele care apără de pedeapsă sau micșorează pedeapsa. El face din minoritate ca aproape toate celelalte coduri când o cauză de neculpabilitate, când o scuză atenuantă. Până la vârsta de 8 ani deplină, spune articolul 61 cod. pen., ea e o cauză de neculpabilitate.³⁾ Dela 8

1) Léonce André: loc. cit. pag. 66-68. Piere Grandchamp La réforme du Droit pénal de l'enfance dans le canton de Vaud p. 7 și urm.

2) Numai codul Știrbei copiat după codul penal francez din 1810 cuprindea o dispoziție privitoare la infractorii minori. E cea din art. 54 care prevedea vârsta de 8 ani ca punct de plecare a responsabilității penale. Nici codul de procedură a Domnitorului Bibescu nu se ocupă de această chestiune.

3) Sub vârsta de opt ani minorul infractor nu numai că nu e pedepsibil dar nu e nici urmăribil. Îndată ce se stabilește că minorul are această vârstă urmărirea pornită contra lui trebuie sistată fie de parchet fie de cabinetul de instrucție pentru că în contra unui astfel de infractor minor nici o măsură nu poate fi luată nici o sancțiune pronunțată.

ani deplini până la 15 ani deplini ea rămâne, spune artic. 62, o cauză de neculpabilitate dacă se va decide de judecată că acuzatul a lucrat fără pricepere. Iar dacă se va decide de judecată că a lucrat cu pricepere ea devine o scuză atenuantă pe temeiul căreia judecătorii vor trebui să reducă munca silnică pe viață sau pe timp mărginit la închisoare de 3 la 15 ani și în celelalte cazuri pedeapsa închisoarei pe un timp egal cel puțin cu a treia parte, sau cel mult cu jumătatea timpului pentru care ar fi putut fi condamnați dacă n'ar beneficia de de scuză. Și legiuitorul român ca și cel francez corecționalizează crimele. Și legiuitorul român ca și cel francez dispune ca minorii achitați pentru lipsă de discernământ să fie încredințați părinților sau să fie internați. Spre deosebire de cel francez însă și se pare sub influența legiurilor noastre pământene, când e vorba de internare el vorbește de mânăstiri nu de institute de educație sau corecție.

Spre deosebire de asemeni de legiuitorul francez, legiuitorul nostru prevede în mod expres în art. 64 că pedeapsa cu închisoarea se va executa într'un stabiliment anume destinat sau într'o parte separată a casei de închisoare corecțională.

În fine în artic. 65 legiuitorul nostru specializează ca și legiuitorul francez din 1810 instanța de judecată în sensul că dă în competența tribunalelor ordinare judecarea minorilor sub 20 de ani, dacă n'au complicități majori.

* * *

Ar rămâne studiul acesta istoric necomplet dacă el ar fi încheiat fără Anglia, deși în Anglia nu avem un cod de analizat.

Pentru că în secolul al 19-lea cel puțin în prima lui jumătate, dreptul penal al minorității rămâne ca de altfel tot dreptul penal englez, drept cutumiar. Inspirat de dreptul roman, el reglementează condiția juridică a minorului delicvent, după cum am arătat aproape în același chip. Copilul până la 7 ani nu putea face obiectul nici unei urmăriri. De la 7 la 14 ani el era presupus „doli incapax”. Însă putea să fie pedepsit și cu pedeapsa capitală dacă judecătorii găseau că a avut discernământ, în virtutea maximei „*malitia supplet aetatem*”.

În practică, existența discernământului era prezumată la copii de mai mult de 10 ani¹⁾ În materie de viol totuși, minorul până la vârsta de 14 ani, era presupus ca inocent „*juris et de jure*” pentru că el îl consideră din punct de vedere fizic în imposibilitate de a comite o astfel de crimă.

Cu începere de la 14 ani, minorul era, din punct de vedere penal tratat ca și adultul, afară de cazul cătorva contravențiuni, cari consistau într'o omisiune de a face, pedepsibile cu amendă, când era dispensat de pedeapsă, pentru că neavând libera dispozițiune a bunurilor lui, nu ar fi putut să plătească amendă²⁾.

În cea de a doua jumătate a secolului trecut încep să apară în Anglia legile de protecție a minorului. Prima a fost legea pentru înființarea școlilor de reformă. (Reformatory School Act) din 1854 urmată după trei ani de legea pentru înființarea școlilor industriale (Industrial School Act) din 1857. Iar după acestea o serie întregă de alte legiuri de felul acesta³⁾ al căror număr ajunsese în anul 1908 când a fost promulgat faimosul „Children Act”, așa de mare, încât intrarea lui în vigoare a abrogat nici mai mult nici mai puțin de 21 din aceste legi și a modificat alte 17⁴⁾.

Dintre aceste legi numai două au avut un caracter juridic, reglementând și ele, nu atât condiția juridică a minorului din punct de vedere al iresponsabilității penale, cât mai ales pe aceia a jurisdicțiunii competente să-i judece pe minorii infractori.

Prima a fost legea din 1879 intitulată legea jurisdicțiunii (Summary jurisdiction Act) care distingea între minorii sub 12 ani (children) și minorii de la 12 la 16 ani (Youngs persons⁵⁾). Pentru primii închisoarea nu putea să depășească o lună și amenda nu putea să treacă de 40 de șilingi iar băeții puteau să primească drept pedeapsă în loc de închisoare și amendă o pedeapsă corporală (art. 10).

Pentru cei din categoria a doua pedeapsa cea mai ridicată era o amendă de 10 lire sterline, sau închisoarea cu lucru forțat de trei luni cel mult sau pedeapsa corporală (aplicabilă numai băeților sub 14 ani) art. 11.

Cea de a doua a fost legea din 1899 care a asimilat cele două categorii de minorii. În conformitate cu această lege, minorii erau judecați de așa zisele curți de mica sesiune, alcătuite din doi judecători de pace, sau un judecător de poliție salariat, dacă comisesse infracțiuni grave. Ei puteau să fie trimiși în fața acestor instanțe pentru toate celelalte infracțiuni, afară de omor, dacă părinții lor consimțeau.

În caz contrar minorii erau trimiși în judecata instanțelor de drept comun, adică a curților de sesiune trimestrială constituite dintr'un juriu de 12 persoane.⁴⁾

În caz de omor era competente numai curtea cu jurați.

Minorii condamnați erau trimiși la început în școlile de reformă apoi și în școlile industriale.⁵⁾

George Solomonescu

Magistrat

Tribunalul Ilfov

1) V. Rebecca Jacobsohn; Der gesetzliche Schutz des Kindes gegen körperliche Misshandlung pag. 30.

2) Idem pag. 31.

3) Ionescu Dolj. Tribunalul pentru copii p. 29. Léonce André loc cit p. 30.

4) I. Ionescu Dolj—Tribunalele pentru minori pag. 29.

5) Léonce André loc cit pag. 31-32.

1) Stephen, General, View, p. 68.

2) Léonce André loc cit. pag. 30.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența de la 11 Iulie 1934

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Ministerul Apărării Naționale cu Soc. Anonimă „Nitrogen“

TRATATUL DE LA TRIANON. — BUNURI ȘI PROPRIETĂȚI APARTINÂND FOSTULUI SAU ACTUALULUI GUVERN UNGAR. — SENSUL EXPRESIUNEI BUNURI ȘI PROPRIETĂȚI. — NOȚIUNEA DE CREANȚĂ. — ART. 191 DIN TRATATUL DE LA TRIANON ÎNCHEIAT LA 4 Iunie 1920.

Potrivit dispozițiilor art. 191 din tratatul dela Trianon încheiat la 4 Iunie 1920 între Puterile Aliate și Asociate de o parte și Ungaria de altă parte, Statele cărora li s'au transferat un teritoriu al fostei Monarhii Austro-Ungare, sau cari s'au născut din desmembrarea acestei monarhii, dobândind terenurile și proprietățile aparținând fostului sau actualului guvern Ungar și situate pe teritoriile lor respective, dobândesc implicit și drepturile de creanțe cari au asietă teritorială conform art 232 din același tratat, la locul unde pot fi executate, de oare-ce din modul cum este întrebuințată expresiunea „bunuri și proprietăți“ în sus menționatul text, rezultă că prin această expresiune s'a înțeles să se cuprindă neapărat și noțiunea de creanță.

No. 1380 — Admis resursul făcut de Ministerul Apărării Naționale în contra deciziei cu 127/933 a Curții de Apel București S. II-a în proces cu Societatea anonimă „Nitrogen“.

S'au ascultat D-nii avocați Rosenthal și Ottulescu pentru Ministerul recurent și D-nii avocați Elias și Gr. Iunian pentru Societatea intimată.

Curtea Deliberând,

Având în vedere că din decizia supusă recursului, se constată că, Ministerul Apărării Naționale, a chemat în judecată Societatea Anonimă „Nitrogen“ pentru a fi obligată să predea gratuit spre folosință Ministerului pentru trebuințele armatei, întreaga stațiune de forțe motrice, cu toate instalațiunile necesare pentru fabricarea carbidului și a cianamidei și orice instalațiuni și anexe va poseda Societatea în Dicio-San-Martin și să fie condamnată la plata unei amende de 170.000 coroane anti-belice și la plata cheltuielilor de judecată.

Că în această acțiune, Ministerul Apărării Naționale se întemeiază pe contractul intervenit la 30 Septembrie 1916 între Ministerul de Răsboi Austro-Ungar și Societatea „Nitrogen“ prin care în schimbul unor serii de avantaje acordate de Minister. Societatea se obligă să furnizeze Administrației militare Austro-Ungare pe timpul duratei războiului și după încheierea păcii, întreaga producție anuală de 37.500 tone cianamidă; că Societatea mai era obligată să producă și să predea o cantitate minimală medie de 105 tone zilnic, și să o menție neîntrerupt la cererea Ministerului, iar în caz contrariu, Societatea Nitrogen se obliga la plata unei amenzi convenționale și se predea gratuit spre întrebuințare la cererea Ministerului, toate instalațiunile (forțe motrice, fabrica de carbid, fabrica de cianamidă cu toate anexele) pe tot timpul cât va simți nevoie administrația armatei; că mai departe, Ministerul susține prin acțiune, că a-

ceste drepturi ce derivă din acest contract și cari aparțineau Ministerului de Răsboi Austro-Ungar, au trecut în proprietatea Statului Român în conformitate cu dispozițiile din tratatul dela Trianon și deci Ministerul de Răsboi Român, după ce a invitat Societatea să-și pună uzinele în situația de a produce cantitatea de cianamidă convenită la 105 tone zilnic și față de neexecutarea acesteia recunoscută și în scris, a cerut luarea în folosință a fabricii și plata amenzii contractuale conform clauzei din contract.

Că la această acțiune, pârâta societate „Nitrogen“, a opus excepțiunea lipsei de calitate a Ministerului Apărării Naționale de a se pretinde succesori în drepturile Ministerului de Răsboi Austro-Ungar, deoarece în virtutea art. 191 din tratatul de la Trianon, numai bunurile corporale au trecut asupra statului succesori, iar nu și drepturile rezultând dintr'un contract.

Că Tribunalul Ilfov S. II-a comerț, a admis prin sentința comercială No. 2240 din 1 Iulie 1929, excepțiunea ridicată de societatea „Nitrogen“ și a respins acțiunea Ministerului Apărării Naționale ca fiind făcută fără calitate, cu 10.000 lei cheltueli de judecată.

Că pentru a decide astfel, Tribunalul motivează că în virtutea art. 191 din tratatul dela Trianon încheiat la 4 Iunie 1920 între puterile Aliate și asociate de o parte, și Ungaria de altă parte, statele cărora li s'a transferat un teritoriu al fostei monarhii Austro-Ungare, s'au care s'au născut din aceste monarhii vor dobândi toate bunurile și proprietățile aparținând fostului sau actualului guvern ungar situate pe teritoriul lor respectiv.

Că mai departe, Tribunalul motivează că în baza acestui text nu li s'a trecut statelor succesoriale, decât bunurile situate pe teritoriile cedate și că orice extensiune s'ar da acestor cuvinte, — bunuri și proprietăți — ele nu pot îngloba și drepturile de creanță, acestea neavând o asietă teritorială; că extensiunea ce se încearcă a se da art. 191 din tratatul dela Trianon cu ajutorul art. 56 și 256 din tratatul dela Versailles, nu poate schimba soluțiunea chestiunii; că încercarea ce o face Ministerul reclamant pe de altă parte de a susține că în baza art. 8 al contractului — în speță poate fi vorba de un drept real și anume de un drept de uzaj iar nu de drept de creanță, — e neîntemeiată, deoarece clauza din citatul articol, referitoare la intrarea Ministerului în folosința fabricii nu constituie decât o sancțiune pentru neîndeplinirea unora din obligațiunile contractului, iar nu de însuși obiectul contractării, care e un drept de creanță; că dreptul Ministerului reclamant, de succesori al Ministerului de Răsboi Austro-ungar nu se poate întemeia nici pe art. 194 din tratatul de la Trianon, — care dispune că în termen de 6 luni dela intrarea în vigoare a tratatului, Ungaria va trebui să comunice Comisiei reparațiilor lista tuturor drepturilor și intereselor supuse în orice întreprindere de utilitate publică pentru concesiune în teritoriile cedate, renunțând în favoarea Puterilor Aliate în numele său și al supușilor săi, la toate drepturile și interesele menționate în listă — deoarece în prim rând nu s'a dovedit că lista s'a făcut sau nu, iar în doilea rând că nu s'a dovedit, că de către Comisia Reparațiilor s'a cerut Ungariei în termen să transmită drepturile și interesele vizate, cari de altfel trec Comisiunei iar nu direct unei anumite Puteri Aliate; Că, în tot cazul art. 194 citat se ocupă de drepturi și interese în întreprinderi de utilitate publică și Soc. „Nitrogen“ nu este o asemenea întreprindere și că menționatul text vizează drepturile și interesele ungare în acele întreprinderi dar nu și contractele în asemenea întreprin-

deri; că mai motivează Tribunalul că teza Ministerului nu se poate întemeia nici pe principiile generale de drept în materie de anexiune, deoarece drepturile propriu zise de creanță nu se pot localiza teritorial cum se localizează drepturile reale și așa fiind, prin tratatul dela Trianon, nu au fost trecute statelor sucesoare drepturile de creanță, care au rămas Ungariei; că chiar și în ipoteza când s'ar da contractului în litgiu o asietă teritorială, fie după a-cel al sediului părților contractante, sau al îndeplinirii prestațiilor și în acest caz asieta ar trebui socotită în Ungaria, deoarece la Budapesta s'a încheiat contractul și tot acolo își au sediul părțile; că în sfârșit Tribunalul motivează că mărturisirea ce pretinde Ministerul că ar rezulta din petițiunea cu data de 24 Februarie 1924, adresată de Societatea pârâtă Ministerului de Industrie și Comerț și prin care recunoaște că drepturile derivate din contract au trecut asupra Statului Român, nu este operantă în cazul, deoarece această mărturisire a purtat asupra unei chestiuni de drept și apoi nu a fost serioasă, întrucât a fost făcută în scop de a apăra interesele întreprinderii cari erau amenințate prin refuzul de a se furniza gazul metan necesar, așa că nestabilindu-se din cele de mai sus vre-un titlu juridic care să fi transmis drepturile statului ungar, statului român, cu privire la contractul din litgiu, Tribunalul conchide că reclamantul nu are calitate de a se prevala de clauzele aceluia contract.

Că în contra menționatei sentințe ambele părți litigante declarând apel, Curtea de Apel București S. II, le-a respins ca nefondate pe aceleași considerațiuni redactate în sentința Tribunalului pe care le-a adoptat în totul.

Având în vedere motivul I de casare astfel formulat:

„I) Violarea și greșita aplicațiune a art. 191 din „Tratatul dela Trianon, a art. 256 și 57 din Tratatul dela Versailles.

„Curtea având a interpreta art. 191 din tratat, care „prevede că trec asupra Statului succesor, bunurile „și proprietățile situate pe teritoriile desmembrate, „decă că prin aceste expresii se înțeleg numai drepturile reale, care singure pot avea o asietă teritorială, iar nu și drepturile personale, cum sunt acelea „născute din contractul în discuțiune.

„Eroarea acestei interpretări este evidentă. Noțiunile de „bunuri și proprietăți“ sunt generice, ele „cuprinzând toate drepturile patrimoniale, indiferent „de natura lor reală sau personală, corporală sau in- „corporală.

„Pe de altă parte, drepturile personale au și ele o „asieta teritorială și anume locul unde pot fi executate. Acest lucru este consacrat de principiile care „stau la baza tratatelor. În adevăr, tratatele de pace „încheiate după războiul mondial, prevăd dreptul statelor învingătoare de a lichida drepturile și interesele inamice situate pe teritoriile lor, de unde rezultă că după spiritul și litera Tratatului de pace, „drepturile personale au un așezământ teritorial.

„Art. 256 din Tratatul dela Versailles pe care l'am „invocat în fața Curții, este identic cu art. 191 din „Tratatul dela Trianon. Ori, înțelesul cuvintelor „bunuri și proprietăți“ este lămurit prin art. 56 din Tratatul dela Versailles, care arată că prin aceste expresiuni se înțeleg „toate drepturile de orice natură.

„Curtea înlătură această, interpretare, pe motiv că „art. 56 este o dispozițiune excepțională, neaplicabilă „în speță, care conține o extindere iar nu o precizare „și aceasta cu atât mai mult, cu cât Tratatul dela

„Trianon este încheiat cu un an în urmă. Mai mult „Curtea susține că și art. 56 se referă tot la drepturi reale.

„Eroarea Curții este evidentă. Tratatetele de pace „formează un bloc, un tot indivizibil, încât este în- „diferentă epocă la care au fost încheiate. Simpla „citare a textului art. 256 și art. 56 din tratatul dela „Versailles, arată că aceste dispoziții nu sunt întru „nimic excepționale, că ele constituie o simplă precizare, iar nu o extensiune.

„Interpretarea Curții contravine și spiritului Tratatelor care prin dispozițiile arătate au vrut ca averea „Statelor învinse după teritoriile desmembrate să „treacă asupra Statelor învingătoare.

„Valorile imobiliare și incorporale constituie azi „avuția cea mai însemnată. În interpretarea Curții „am ajunge în situația că Statul învingător să dobândească mobile corporale de infimă valoare, iar „acțiunea statului învins în întreprinderi de mare importanță, să-i rămână, cu tot pericolul pe care îl „poate prezenta această stăpânire de către un Stat „străin a unor importante întreprinderi economice.

„Această concluzie absurdă și contrarie spiritului „și scopului Tratatelor condamnă definitiv sistemul „Curții, și expresia „drepturi de orice natură“, prin „care art. 56 lămurește art. 256 exclude orice dis- „tinctiune între drepturile reale și cele personale“.

Având în vedere că prin acest motiv de casare recurentul susține că, Curtea de Apel a violat și a dat o greșită aplicare a art. 191 din tratatul dela Trianon, prin aceea că, prin interpretarea pe care a dat-o acestui articol și care prevede că trec asupra statului succesor bunurile și proprietățile situate pe teritoriile desmembrate, a stabilit că prin această expresie se înțelege numai drepturile reale care singure pot avea o asietă teritorială, iar nu și drepturile de creanță cum sunt acele născute din contractul în litgiu; că mai susține că, Curtea de Apel a violat în acelaș timp și dispozițiile art. 256 și 56 din tratatul dela Versailles, când a înlăturat din discuție interpretarea care trebuia să i se dea art. 191 din Tratatul dela Trianon prin menționatele texte care sunt identice, — pe motiv că art. 56 e o dispoziție excepțională, neaplicabilă în speță, care conține o extindere iar nu o precizare și că tratatul dela Trianon este încheiat cu un an în urma celui dela Versailles, deoarece tratatele de pace formează un bloc, un tot indivizibil și că este indiferent epocă la care au fost încheiate, și că simpla citire a textului art. 256 și 56 din tratatul dela Versailles, arată că aceste dispozițiuni nu sunt întru nimic excepționale, ci ele, constituie o simplă precizare iar nu o extensiune.

Având în vedere că într'adevăr, prin dispozițiile art. 191 din tratatul dela Trianon, încheiat la 4 Iunie 1920 între Puterile Aliate și Asociate de o parte și Ungaria de altă parte, se prevede să Statele cărora li s'a transferat un teritoriu al fostei Monarchii Austro-Ungare, sau care s'au născut din desmembrarea acestei monarhii, vor dobândi bunurile și proprietățile aparținând fostului sau actualului guvern ungar și situate pe teritoriile lor respective.

Considerând că din modul cum este întrebuințată expresiunea „bunuri și proprietăți“ în menționatul articol, rezultă că prin această expresiune s'a înțeles să se cuprindă neapărat și noțiunea de creanță, deoarece în mod obișnuit, în clasificarea bunurilor în dreptul civil, se cuprind de o parte bunurile corporale și incorporale, mobilele și imobilele.

Că în adevăr, dacă prin cuvântul proprietate din acest articol, se desemnează proprietatea mobilelor

și a imobilelor, urmează că prin cuvântul bunuri nu se poate desemna același lucru, căci nu era logic să se întrebuințeze două cuvinte pentru a se desemna unul și același obiect, așa că din acest punct de vedere, explicațiunea nu poate fi decât aceea că prin bunuri, cari au accepțiune generală a elementului patrimonial, s'a înțeles să se desemneze bunurile cari sunt corporale și incorporale, deci și drepturi de creanță.

Că faptul că în alte părți ale tratatului dela Trianon se vorbește de „bunuri, proprietăți și interese“, aceasta nu poate constitui un argument în sensul că, numai prin cuvintele „bunuri și proprietăți“ nu se înțelege și creanțele, deoarece în limbajul juridic, a zice „bunuri, drepturi și interese“, este același lucru cu a spune „bunuri și proprietăți“.

Că dealtfel, această interpretare a art. 191 din tratatul dela Trianon, rezultă și din dispozițiunile art. 256 din tratatul dela Versailles, care dispozițiuni sunt identice și cari prin art. 56 din același tratat lămurește că prin bunuri se înțelege „toate drepturile de orice natură“ pe care le are un Stat desmembrat, deci și dreptul de creanță.

Că Tratatul dela Versailles fiind anterior celui dela Trianon, învederează că autorii tratatului dela Trianon au înțeles să dea expresiunei „bunuri și proprietăți“ același înțeles ca și în Tratatul dela Versailles, astfel cum se lămurește prin art. 56, deoarece dacă era altfel, ar fi trebuit să precizeze noul înțeles.

Că nu este întemeiată argumentarea Curții, că art. 56 din tratatul dela Versailles, constituie o dispoziție excepțională, care se aplică numai pentru bunurile din Alsacia și Lorena, deoarece excepțiunea în ce privește această provincie, este prevăzută în dispoziția art. 256 din tratatul dela Versailles, iar art. 56, după cum arată textul lui foarte clar, nu face decât să precizeze înțelesul expresiunei „bunuri și proprietăți“.

Că dealtfel, această interpretare ce trebuia să se dea art. 191 din Tratatul dela Trianon, este logică și din punctul de vedere economico-național, prin faptul, că în prim rând ea face să înceteze conflictele, ce s'ar putea naște din executarea acestor contracte, iar în al doilea rând, că transferarea acestor creanțe, nefiind obligatorie pentru Statul Român, înseamnă că el, nu s'ar putea găsi la un moment dat investit cu drepturi cari ar antrena și obligații oneroase.

Că dar fiind stabilit, că prin expresiunea „bunuri și proprietăți“ din art. 191 din tratatul dela Trianon, se înțelege și drepturile de creanță și cum aceste drepturi au asietă teritorială conform art. 232 din același tratat, la locul unde pot fi executate, în speță, dreptul de creanță isvorât din contractul în litigiu, are asietă teritorială, la Dicio-Sân-Martin, prin faptul că toate clauzele din contract urmează să fie executate loco fabrică, — urmează că Ministerul Apărării Naționale este succesorul Ministerului de Război Austro-Ungar și deci are calitatea să acționeze în judecată pe Societatea intimată, pentru nerespectarea clauzelor contractuale.

Că, Curtea de Apel totuși, decizând contrariul, prin aceasta a violat și a dat o greșită aplicare textelor menționate, așa că motivul I de casare este nefondat și recursul urmează a fi admis, fără a se mai discuta motivele II și III de casare, cari devin fără interes, cu 6.000 lei cheltuieli de judecată, fixate prin apreciere.

Pentru aceste motive casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a.

Audiența de la 15 Octombrie 1934

Președinția D-lui A. Bogdan, cosilier

Ion Stratulat cu Ministerul Apărării Naționale

CONTENCIOS ADMINISTRATIV — POPRIRE. — AUTORITATE ADMINISTRATIVĂ. — NEDEPUNEREA SUMEI POPRITĂ. — CERERE DE ÎNSCRIBIRE ÎN BUGET. — ART. 1 ȘI 13 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI. — ART. 67 DIN LEGEA PENTRU PERCEPEREA ȘI URMĂRIREA VENITURILOR PUBLICE.

Prin validarea poprirei în mâinile unei autorități administrative, operându-se transferul judiciar, autoritatea administrativă a devenit debitoare creditorului popritor, astfel că în caz când această autoritate nu satisface obligațiunea legală de a depune sumele poprite, creditorul are dreptul conform art. 1 și 13 din legea contenciosului administrativ și 67 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice, a cere înscrierea creanței sale în bugetul anului următor.

No. 233. — Admisă acțiune în contencios administrativ intentată de Ion Stratulat împotriva Statului Român reprezentat prin Ministerul Apărării Naționale,

S'a ascultat D-l avocaț Em. Dendrinu pentru reclamant, pârâtul fiind lipsă.

Curtea,

Asupra acțiunei în contencios administrativ intentată de Ion Stratulat prin petițiunea înreg. la No. 2611/934, împotriva Statului Român reprezentat prin Ministerul Apărării Naționale.

Având în vedere actele din dosar și susținerile reclamantului prin reprezentantul său;

Având în vedere că prin acțiune, reclamantul cere să fie obligat pârâtul Ministerul Apărării Naționale, să înscrie în bugetul anului financiar 1934 — 1935, creanța sa constatată prin sentința Tribunalului Notariat Ilfov No. 411-1015 din 4 Ianuarie 1934;

Având în vedere că, în dovedirea acțiunei sale, reclamantul a prezentat sentința Tribunalului Notariat Ilfov la No. 599/932 precum și notificările corpului de portărei No. 82989/5 Noembrie 1933 și 411 1015 din 4 Ianuarie 1934, adresate Ministerului pârât;

Având în vedere că prin sentința No. 599/932, rămasă definitivă și investită cu formula executorie, s'a admis cererea făcută de Ion Stratulat, s'a validat poprirea incuviințată de Tribunal prin ordonanța No. 1271/932 și efectuată prin procesul verbal de Portărelul Mihail Penescu în ziua de 25 Ianuarie 1933 și a fost obligat terțul poprit Ministerul Armatei — azi Ministerul Apărării Naționale — să rețină o treime din salariul lunar și ori ce sumă de bani sub ori ce formă sau titlu ar avea de primit Colonelul Minulescu Alexandru din serviciul Manutanței București, spre despăgubirea reclamantului Ion Stratulat pentru suma de lei 66.000 chirie și 1.000 lei cheltuieli de judecată cât acesta are de primit dela colonelul Minulescu Alexandru pe baza sentinței civile No. 114/932 a Tribunalului Ilfov Secția I-a c. c.

Având în vedere că această sentință a fost comunicată Ministerului pârât spre executare după cum rezultă din notificările corpului de Portărei No. 82989/933 și 411/1015 din 4 Ianuarie 1934;

Având în vedere că deși poprirea a fost efectuată încă dela 25 Ianuarie 1932, astfel că încă dela această dată născuse pentru pârât obligațiunea de a reține treimea poprită, totuși nu face dovada că a satisfăcut obligațiunea legală ce avea față de reclamant de a depune la tribunal sumele poprite.

Cosiderând că, prin validarea poprirei și rămânerea definitivă a sentinței de validare, s'a operat transferul judiciar, astfel că terțul poprit Ministerul Apărării Naționale a devenit debitorul reclamantului Ion Stratulat pe baza unei creanțe certă, lichidă și exigibilă și cum acesta nu a dat nici o urmare repetatelor notificări, reclamantul are dreptul, conform art. 1 și 13 din legea contenciosului administrativ și 67 din legea pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice, a cere înscrierea ordonanței sale în bugetul anului 1934 — 1935.

Că, în asemenea împrejurări, acțiunea se privește ca fondată și urmează a fi admisă.

Pentru aceste motive, admite.

Semnați; Aurel Bogdan, Pandele Teodorescu, Mircea Possa.